

de genitiu en -ANS; quina en sigui l'arrel no és tan clar, com sigui que Först. no registra noms en BRAD-; potser pel fet que en aquest gran tesaurus els d'origen gòtic apareixen en proporció molt més incompleta que els del germ. occid.: de tota manera troba un *Brado* (col. 332) que suposa metàtesi de *Bardo*. En les llistes de Mas (*N. H. Bi. Bna.*) hi ha *Bradila* a. 966, i un *Bralila* (err.?) el 971 (IV, 60, 64); i jo he trobat un altre *Bradila* en un document de Peramola de c. 1050.

Segons les normes de l'apofonia germànica també és concebible que hi alternessin dialectalment les figures BRAD- i BARD- (onze casos en Först.); sense que calgui admetre que hi hagués atracció de BARD- per part del duplicat BLAD- (vint casos) al costat del comuníssim BALD-. Altrament hi ha encara en Först. un parell de testimonis de BRAID-; i justament nosaltres trobem *Braida* a l'alt Pallars: «*Maria Braida* --- terra de Trencastells en un doc. de 1680 (*Cpbr.* de Castellarnau a. 1759, p. 23).

Caldrà tenir-ho tot en compte. I en tot cas, el nostre recull aporta, doncs, ací, un complement de seguretat i gruix decisius a una llacuna que hi havia en els coneixements dels germanistes.

BRAM-

Aplegant noms diversos, derivats de *bramar*. *Bram* 'torrent impetuós que lleva formidable remor' (*Solitud* 30 de V. Català; *DECat* II, 190b8-27); *Coll del Bram*, per un que baixa pel Collsacabra, separant els massissos d'Àiats i Cabrera i Cabreria i unint el Collsacabra amb la Garrotxa (1924).

Sa Brama roques a nou milles per enfora de Cadaqués, 35 en les quals brama la ressaga (llista costera I de Cadaqués, 123).

Bramari pda. te. Alins V. Ferrera, amb la terminació en fonètica bascoide (*E. T. C.* I, 127g), XXI, 173.

Compostos *Brama-sacs*, deu designar pertot un lloc 40 de molins, que remoregen fort quan s'hi aboca la farina a saques: «Congost de *Brama-sacs*, en el riu de Bastanist, pujant de Martinet cap al Santuari (1933); d'aquest mateix pot ser en un doc., orig. de 1222: «*dictus campus est ad Bramassacs*» (*InvLC*); *rego de* 45 *Bramasacs*, prop de St. Cugat a. 1129 (*Cart.* St. Cugat III, 88). *Bramassac* «ancien fief» te. Ginestars (Sabarthès, *Di. Top. Aude*), i veg. *DECat* II, 191a9-12.

Bramapà, partides veïnes amb *Mirambò*, de nom contrastant (aquest, pròpiament, és 'mirant al bon 50 país, de cara a la terra fèrtil'), dins el terme d'Isavarre; no creguem que siguin «noms inventats», com em deia un masover del gran mas del Tort, d'Alós d'Àneu (xxxvii, 96.23, 24). Anàlogament *Gramapà* te. Les Esglésies de Bellera (xix, 175.18) pròpiament 55 pdes. de conreus magres, de terres que ens deixen dejuns: «*bramant: pa!*». *Bramàsens*: «*loco nominato Brandàsens* de la parr. de Sta. Eulàlia de Riuprimer, cit. en doc. de 1257, junt amb Torroella (CCandi, *Mi. Hi. Cat.* II, 450).

BRAN-

Noms formats amb l'arrel germ. BRAND- (*DECat* III, 195-199), si bé en part contaminada per BRAM- (supra). Amb base sobretot antroponímica .

Vall de *Montbram* terme Sureda, prop d'Argelers (CATorras, *Pir. Cat.*); ja així en el S. XIV: «ante portale fortalicii sive castris de *Montbram*» a. 1325 (*InvLC*, s. v. *portal*, xiii — 245); però de primer apareix amb 10 -n, mostrant que *bram* només hi entra per etimologia popular: a. 1143, *Montebrano* (Cerca 1958, 167); 1396: «la força de *Montbram*, en Rosselló» (*CoDoACA* XII, 196); Ponsich, *Top.*, 61, hiafegeix *Montebr(a)no* a. 1143, *Montbram* 1325 i amb una altra alteració: 15 (*Montblanch* 1628). En els Alps hi ha el poble de *Montbrand* te. Aspres sur Buech (Htes-Alpes).

Sens dubte el NP que hi entra és el germ. BRAND: *Brando* ben freqüent segons Först. 334, des de 766 i *Brandio* en el S. IX. Essent també nom de la vall, es podria dubtar si no és tot el nom sencer el que ve d'un 20 NP germ., p. ex. un de format amb el prolífic component MUNDI-; però com que Först. no ha registrat aquest compost, 1 hi veurem un nom format amb *Mont-* en el sentit de 'castell dalt d'un puig'. Com a NP el trobem així mateix en docs. nostres, si bé no podem assegurar si és genitiu llatí de *Brand* o més aviat un derivat en -IN (segurament ja germ.): G. *Brandi* a. 1275 (RLR IV, 359).

En tot cas aquest derivat *Brandi* el tenim comprovat: format amb el sufix germ. -IN (Först. 139; M-Lübke, *Altport.* II, 196): «*Bn. Brandin*» jutge de Perpinyà a. 1313 (RLR XXIX, 73); potser per encreuament d'això amb *Antic*, ajudant-hi la influ. del prenom *Pere*: Mn. *Pere Brantich* que tingué la capellania del Santuari del Miracle l'a. 1532 (Baraut, *El Miracle*, 30). D'un derivat germ. BRANDIO/-tio/-zo, sembla ser extret, com a fem., el cognom *Brandia*, d'Olot (c. 1820, *BABL* XVI, 294), que *AleM* registra a quatre p. del bisbat de Girona: potser nom heretat d'una pubilla, tant si s'accentua a la *á*, com a la *í* (p. ex. sota la infl. de *Brandí*); i suposo que sigui errònia per *Brandia* la grafia *Brandrà* atribuïda a Camprodon (*BABL* xv, 289).

Format amb germ. -LIN (Först. 334): Gorg d'en *Brandoli* te. Marquixanes (xxv, 195.16). *Brandis* NP mall. a. 1511, a Manacor; i (segurament amb oblit de l'accent), Son *Brindis* te. Llubí (Masc. 1111; XLI, 3. 25): pot ser evolució contracta d'un NP BRANDI-GIS, car els noms en -GIS són bastant productius (Först. 189; M-Lübke, o. c. I, 60), i no deixa de trobar-ne alguns Aebischer (*Onom.*, § 13 *Huldigis*) ni que siguin pocs, però jo n'he trobat molts més: *Quinigis*, *Albagis*, *Savagix* etc.; i prou sovint amb esvaïment de la -g- i contracció (*Ubis*).

1 Un MAGU-BRAND figura en Först., però és rar, dues cites, Ss. VIII i XI.

BRANCA

60 Com a NL no necessita explicació. Serrat de la